

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 495/2021
12.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ватрослав Стојадиновић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа за подземну експлоатацију угља „Ресавица“ из Ресавице, општина Деспотовац, Рудник мрког угља „Боговина“, Боговина, чији је пуномоћник Мирослав Васић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 616/20 од 06.11.2020. године, у седници већа одржаној 12.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 616/20 од 06.11.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 60/19 од 07.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца да се поништи као неправилно и незаконито решење туженог о отказу уговора о раду бр. .. од 23.11.2018. године, да се утврди да не производи правно дејство и да се тужилац врати на рад, на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми и стручној оспособљености, у року од 8 дана од дана пријема пресуде, под претњом принудног извршења, а ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 616/20 од 06.11.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију, тужени предлаже да се ревизија одбије, а тужилац обавезе да му накнади трошкове састава одговора на ревизију.

Испитујући побијену пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. У поступку по жалби, другостепени суд није пропустио да примени нити је неправилно применио одредбе процесног закона, што је било или могло бити од утицаја на законитост и правилност побијане пресуде.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је тужилац био у радном односу код туженог, да је дана 24.05.2018. године добио решење о коришћењу годишњег одмора почев од 03.05.2018. године па до 31.05.2018. године, те да је дана 01.06.2018. године био дужан да се јави на рад. Како у званичној евиденцији послодавца није евидентирано да је тужилац дана 01.06.2018, 04.06.2018. и 05.06.2018. године, дошао на своје радно место и да свој недолазак није оправдао, то му је тужени дана 05.10.2018. године уручио упозорење о отказу, на које се није изјаснио. Након тога, тужени је донео оспорено решење број .. од 23.11.2018. године којим је тужиоцу отказао уговор о раду број .. од 15.06.2018. године, због непоштовања радне дисциплине прописане одредбама члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду, члана 86. став 1. тачка 10. Колективног уговора туженог број .. од 01.06.2018. године, те члана 18. став 1. тачка 10. Уговора о раду број .. од 15.06.2018. године, на тај начин што је неоправдано изостао са посла три узастопна радна дана.

У току поступка тужилац је тврдио да спорних дана није неоправдано изостао са посла, јер му је током трајања годишњег одмора дат упут за контролни лекарски преглед за Медицину рада ..., којом приликом му је технички руководилац рекао да на контролни преглед не иде сам, већ искључиво у присуству представника послодавца – референта заштите на раду, а да је превоз требало да обезбеди тужени, али му тужени није обезбедио возило, па је након трећег дана сам отишао на преглед, о чему је састављен извештај 06.06.2018. године. Међутим, првостепени суд није прихватио ове наводе тужиоца због низа недоследности у његовом исказу и због тога што су били у супротности са исказима саслушаних сведока запослених код туженог чије исказе је сматрао веродостојним.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је тужбени захтев тужиоца за поништај оспореног решења о отказу уговора о раду одбијен.

Према одредби члана 179. став 3. тачка 8) Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05... 75/14 и 13/17) послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Одредбом члана 15. став 1. тач. 1) и 2) истог закона, прописано је да је запослени дужан да савесно и одговорно обавља послове на којима ради, да поштује организацију рада и пословања код послодавца, као и услове и правила послодавца у вези са испуњавањем уговорених и других обавеза из радног односа.

Уговором о раду закљученим између парничних странака предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, поред случајева утврђених Законом, и у случајевима утврђеним Колективним уговором, међу којима је и неосправдано изостајање са посла три узастопна радна дана (тачка 10.).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и цитираних правних аката, правилан је закључак нижестепених судава да је тужилац учинио повреду радне обавезе која му се оспореним решењем ставља на терет, с обзиром на то да је несумњиво утврђено да се у прописаном року није јавио послодавцу, да није оправдао изостанак са посла три узастопна радна дана и да није доказао да је у наведене дане долазио на посао. Наиме, сам долазак запосленог у просторије послодавца не значи аутоматски да је обављао радне задатке, тим пре што је тужиоцу било познато да његов долазак није забележен у званичну евиденцију, па је био дужан да оправда изостанак са рада, што није учинио. Тужилац ни по пријему упозорења о отказу, када је несумњиво сазнао да му се ставља на терет повреда радне дисциплине због неоправданог изостајања са посла у трајању од три узастопна радна дана, није оправдао изостанак, нити се изјаснио на упозорење, те је правилно одбијен захтев да се поништи решење туженог.

Имајући у виду да се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци, без детаљног образложења ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, јер се образложењем пресуде не би постигло ново тумачење права нити допринело уједначењу тумачења права.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, у смислу члана 153. став 1. ЗПП, одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен је, јер трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су у овом случају били потребни за вођење парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић